

- не е приел за установено, че докладващата държава членка и ЕОБХ са поискали от жалбоподателите да представят допълнителни данни за изясняването на досието в съответствие с член 8, параграф 5 от Регламент 451/2000 ⁽³⁾,
- не е приел за установено, че Комисията не е следвала регулаторната процедура, описана в Решение 1999/468 ⁽⁴⁾ на Съвета, и е счел, че Комисията не е нарушила член 5 от Решение 1999/468 на Съвета, и
- не е приел за установено, че Комисията е преценила трифлуралина съобразно критерии извън обхвата на Директива 91/414, които не намират основание в приложимата правна уредба, и поради това е действала *ultra vires*.

По тези съображения жалбоподателите считат, че решението на Общия съд по дело T-475/07 и Решение 2007/629/ЕО на Комисията следва да бъдат отменени.

⁽¹⁾ ОВ L 255, стр. 42

⁽²⁾ ОВ L 230, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 10, стр. 30

⁽³⁾ ОВ L 55, стр. 25; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 32, стр. 3

⁽⁴⁾ ОВ L 184, стр. 23

Жалба, подадена на 24 ноември 2011 г. от Regione Puglia срещу решението, постановено от Общия съд (първи състав) на 14 септември 2011 г. по дело T-84/10, Regione Puglia/Комисия

(Дело C-586/11 P)

(2012/C 25/75)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Regione Puglia (представители: F. Brunelli и A. Aloia, avvocati)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

- да се отмени определението, постановено от Общия съд на 14 септември 2011 г. и съобщено на жалбоподателя на 15 септември 2011 г., с което жалбата по дело T-84/10 е обявена за недопустима,
- съответно случаят да се анализира по същество и вследствие на това да се отмени Решение С(2009) 10350 на Европейската комисия от 22 декември 2009 г., със запазване единствено на валидността и действието на предвиденото в член 4 „оттегляне на спирането на междинните плащания от Европейския фонд за регионално развитие във връзка с програмата, предмет на настоящото решение“;
- да се осъди Европейската комисия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят твърди на първо място, че е налице процесуален порок в първоинстанционното производство, който го уврежда

сериозно и който в случая се състои в непровеждането на устно производство на основание член 114, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд.

На второ място жалбоподателят сочи, че Общият съд извършил нарушение на общностното право от една страна като дал погрешно тълкуване на член 263, параграф 4 ДФЕС и на Регламент (ЕО) № 1260/1999 на Съвета ⁽¹⁾, във връзка с член 4, параграфи 2 и 3 ДФЕС и с член 5, параграф 3 ДФЕС и от друга страна — като не мотивирал в достатъчна степен заключенията си в нарушение на член 81 от Процедурния правилник на Общия съд.

⁽¹⁾ ОВ L 161, стр. 1.

Жалба, подадена на 24 ноември 2011 г. от Omnicare, Inc. срещу решението на Общия съд (първи състав), постановено на 9 септември 2011 г. по дело T-289/09 — Omnicare, Inc./Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели), Astellas Pharma GmbH

(Дело C-587/11 P)

(2012/C 25/76)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Omnicare, Inc. (представител: M. Edenborough QC)

Друга страна в производството: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели), Astellas Pharma GmbH

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Съда да отмени обжалваното съдебно решение. Освен това жалбоподателят моли Съда да осъди СХВП да заплати съдебните разноски във връзка с производството по обжалване и производството пред Общия съд.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят изтъква само едно правно основание, а именно че Общият съд неправилно е приложил член 8, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 207/2009 ⁽¹⁾ („новият регламент“). Настоящото дело се отнася до възражението, подадено от Astellas Pharma GmbH (по-рано Yamanouchi Pharma GmbH) (наричано по-нататък „възразяващ“) въз основа на регистрирана от него германска марка № 394 01034 и на твърдението за наличие на вероятност от объркване съгласно член 8, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 40/94 ⁽²⁾ („старият регламент“) (който обаче в релевантните части е идентичен с новия регламент). Тъй като по-ранната марка е регистрирана повече от пет години преди подаването на възражението, възразяващият трябва да докаже, че марката е била реално използвана, за да може да се позове на нея в подкрепа на възражението.